

H. P. Hansen (Randers Amts 1ste Valgkreds): Jeg skal først henvende mig til den højtærede Justitsminister med et Spørgsmaal om, hvad det bliver til med Lovforslaget om Pantelaanervæsenet, som jeg talte om ved Finanslovforslagets første Behandling i Fjor, og hvortil den højtærede Minister svarede, at et saadant Lovforslag var under Udarbejdelse i Justitsministeriet, og at han havde samme Sympati for denne Sag, som han tidligere havde lagt for Dagen, om end han ikke var sikker paa, at han kunde faa udarbejdet og fremsat et saadant Lovforslag i den kommende — altsaa i den foregaaende — Samling, men at Forarbejdet nu blev gjort, og at Ministeren altsaa stillede sig lige saa velvilligt til dette i vor Samfundshusholdning ret indgribende Spørgsmaal, som han hidtil havde gjort. Der er imidlertid ikke kommet noget saadant Lovforslag, og det forbyr mig i nogen Grad, eftersom den højtærede Minister sagde — jeg har netop set det efter i Rigsdagstidenden —, at et saadant Lovforslag paa det Tidspunkt, da jeg talte i Fjor, var under Udarbejdelse. Jeg erkender naturligvis, at alle vore Ministerier er spændte haardt for i den foreliggende Situation, men jeg vil dog sige til den højtærede Justitsminister, at jeg har saa stor Interesse for denne Sag, at hvis Justitsministeren ikke tror, at Ministeriet kan faa Tid til at udarbejde Lovforslaget, har jeg sikret mig den fornødne juridiske Hjælp til at faa det gjort, saa at jeg privat kunde faa det indbragt. Jeg vil derfor spørge den højtærede Minister, om han vil stille sig velvilligt til et saadant privat indbragt Lovforslag. Hvis han vil det, vil jeg meget gerne indbringe det. Jeg har den Opiattelse, at Rigsdagen i den kommende Vinter nok kunde faa Tid til i et Udvalg at beskæftige sig indgaaende med denne Sag. Selv om vi ikke var i Stand til at faa Arbejdet gjort færdigt og faa en Lov ud af det, kunde der maaske i den kommende Vinter gøres et saa stort Arbejde i denne Sag, at der i næste Samling vilde foreligge et Materiale, paa Grundlag af hvilket Ministeren kunde fremsætte et Lovforslag, eller det private Lovforslag kunde forelægges igen. Jeg vil meget indtrængende anmode den højtærede Minister om, naar han en Gang faar Ordet, at svare mig paa, om han vil være saa elskværdig at stille sig imødekommende til et privat indbragt Lovforslag, hvis man ikke i Justitsministeriet kan faa Tid til at udarbejde et Lovforslag, og dette siger

jeg uden nogen som helst Brod om, at man ikke skulde have villet det, thi jeg erkender, at der er meget at bestille alle Vegne.

Jeg har derefter et Spørgsmaal at rette til den højtærede Undervisningsminister. Medlemmer af Byraadet og Skolekommissionen i Mariager har sagt mig, at der er indsendt et Andragende om Tilskud til Realskolen derovre, og at dette Andragende er anbefalet af Professor Rønning. Imidlertid kan jeg ikke paa Finanslovforslaget finde noget Forslag om et saadant Tilskud. Man har andraget om et Tilskud paa 1,000 Kr., altsaa ikke nogen særlig stor Bevilling, men alligevel saa stor, at den betyder meget for Realskolen i den lille By. Skolen er oprettet den 1. April 1916 og har i Skoleaaret 1917—18 kun 4 Elever, men fra Begyndelsen af Skoleaaret 1918—19 vil den have 14 Elever. Jeg vil henstille til den højtærede Undervisningsminister at være saa elskværdig at stille Ændringsforslag om denne Bevilling til Realskolen i Mariager.

Jeg skal saa gøre nogle Bemærkninger til den højtærede Minister for offentlige Arbejder. Den første angaar Nødbremserne i vore Tog. Jeg fremdrager dette Spørgsmaal paa Grund af et Tilfælde, der indtraf i Sommer, og som overbeviste mig om, at den Maade, hvorpaa Nødbremserne er indrettede i vore Persontog, er, om ikke fuldstændig meningsløs, saa dog i hvert Fald meget mangelfuld, og til Tider kan det virke ganske meningsløst, fordi Bremserne ofte slet ikke virker, naar de skulde virke, og de kan saa blive til mere Skade end Gavn. I nogle Jernbanevogne findes Opslag om, at her virker Nødbremsen ikke, men i Ekspres- og Persontogene skulde de jo virke. Paa en Rejse, jeg foretog i Sommer fra Aarhus til Langaa, skete det, at en Mand døde i Kupeen. Efter at vi havde passeret Brabrand, var det indlysende for os, at Manden var ved at dø, han havde tilsyneladende et Kvælningsanfald eller havde faaet et Hjerteslag, som man siger — jeg er ikke inde i lægetekniske Udtryk og ved ikke, om jeg anvender dem rigtigt —, det var ret uhyggeligt at være Vidne til, og der var ikke for os andre tre, som var i Kupeen, Tvivl om, at han saa at sige var ved at dø mellem Hænderne paa os — jeg bruger dette Udtryk til Trods for, at vi ikke gjorde noget, vi sad blot og saa til. Da vi imidlertid havde set noget paa det og var ganske klar over, at nu var Manden virkelig ved at drage sit sidste Suk,